

Podružnica Hrvatske udruge školskih knjižničara

Brodsko-posavske županije

*Likovni, literarni i fotografski natječaj
za učenike osnovnih i srednjih škola*

*„Od djetinjstva ja ne bjeħ kao drugi...“ (E. A. Poe)
povodom Međunarodnog mjeseca školskih knjižnica*

listopad, 2013.

O natječaju

Podružnica Hrvatske udruge školskih knjižničara Brodsko-posavske županije je povodom Međunarodnog mjeseca školskih knjižnica raspisala likovni, literarni i fotografski natječaj za učenike osnovnih i srednjih škola tematskog naziva „*Od djetinjstva ja ne bjeħ kao drugi...*“ (E. A. Poe).

Natječajem je obilježena 100. godišnjica nastanka romana „Čudnovate zgođe šegrta Hlapića“ i 164. obljetnica smrti Edgara Alana Poea. Želja je bila osvijestiti učenicima prihvaćanje različitosti, međusobnu toleranciju i potrebe drugih. Mjesec listopad je bogat danima koji ukazuju na te ljudske osobine (Međunarodni dan starijih osoba, Međunarodni dan nenasilja, Međunarodni dan zaštite životinja, Svjetski dan ljudskih naselja, Svjetski dan hrane, Svjetski dan borbe protiv siromaštva i Dan Ujedinjenih naroda) pa upravo oni mogu potaknuti učenike na promišljanje i kreativnost.

Natječaj je proveden po prvi puta ove godine u organizaciji predsjednice Podružnice Gabrijele Blekić (dipl. knjižničarka i prof. hrvatskog jezika i književnosti) i tajnice Podružnice Marije Deanković (dipl. knjižničarka i prof. hrvatskog jezika i književnosti).

Podjela priznanja, zahvalnica i simboličnih nagrada sudionicima i pobjednicima natječaja održana je 30. listopada u OŠ „Dragutin Tadijanović“ u Slavonskome Brodu.

Hvala svima na sudjelovanju, pridružite nam se i sljedeće godine!

Nagrade

U kategoriji literarnih radova učenika nižih razreda osnovnih škola:

3. mjesto - Ana Ilakovac, OŠ "Dragutin Tadijanović"; mentorica: Ivana Knežević-Končevski, dipl.uč. razredne nastave
2. mjesto - Leona Ruhek, OŠ "Dragutin Tadijanović"; mentorica: Ivana Knežević-Končevski, dipl.uč. razredne nastave
1. mjesto - Lovro Rukavina i Filip Pišković, OŠ "Dragutin Tadijanović"; mentorica: Ivana Knežević-Končevski, dipl.uč. razredne nastave

U kategoriji literarnih radova učenika viših razreda osnovnih škola:

3. mjesto - Nikolina Galić (za literarni uradak „Dobrota je najveće bogatstvo“), OŠ "Josip Kozarac" Slavonski Šamac; mentor: Josip Galović, prof.
2. mjesto - Ivan Vuksanović (s pjesmom „Zajedno drugačiji“), OŠ "Josip Kozarac" Slavonski Šamac; mentor: Josip Galović, prof.
1. mjesto - Fran Nedić (s pjesmom „Moj svijet“), OŠ "Josip Kozarac" Slavonski Šamac; mentor: Josip Galović, prof.

U kategoriji literarnih radova učenika srednjih škola:

3. mjesto - Eduard Šajer (s pjesmom „Tajna“), Ekonomsko-birotehnička škola Slavonski Brod; mentorica Ivana Opačak, prof.
2. mjesto - Martina Peunić (s pjesmom „Crno-bijeli svijet“), Ekonomsko-birotehnička škola Slavonski Brod; mentorica Katica Mihaljević, prof.
1. mjesto - Martina Peunić (s prozним tekstom „Od djetinjstva ja ne bjeħ kao drugi“), Ekonomsko-birotehnička škola Slavonski Brod; mentorica Katica Mihaljević, prof.

U kategoriji likovnih radova:

3. mjesto - Mirta Rubil, 3.b razred, OŠ „Dragutin Tadijanović“; mentorica Alma Pitlović, dipl.uč. razredne nastave
2. mjesto - Magdalena Kavka, 3.c razred, OŠ „Dragutin Tadijanović“; mentorica Ivana Knežević-Končevski, dipl.uč. razredne nastave
1. mjesto - Sara Požega, 3.b razred, OŠ „Dragutin Tadijanović“; mentorica Alma Pitlović, dipl.uč. razredne nastave

U kategoriji fotografskih radova:

2. mjesto - Antonio Imrešković ("Portret 4"), Industrijsko-obrtnička škola; mentorica: Marta Živatović, prof.
1. mjesto - Tea Stojanac ("Slobodna kao ptica"), Ekonomsko-birotehnička škola Slavonski Brod

Povjerenstvo

Literarni radovi:

1. Marija Korać Rukavina, članica književne grupe pri Književno-likovnom društvu „Berislavić“
2. Renata Panić-Jurjević, članica književne grupe pri Književno-likovnom društvu „Berislavić“
3. Ivana Brkić-Klompok, dipl. knjižničarka i prof. hrvatskog jezika i književnosti

Likovni radovi:

1. Snježana Bošnjak, akademska slikarica, prof. likovne kulture u OŠ „Dragutin Tadijanović“
2. Kazimir Buljan, član likovne grupe pri Književno-likovnom društvu „Berislavić“
3. Jasminka Sulić, članica likovne grupe pri Književno-likovnom društvu „Berislavić“

Fotografski radovi:

1. Jadranka Junačko, dipl. knjižničarka, dopredsjednica Podružnice, bavi se fotografijom kao hobbijem
2. Mladen Damjanović, tajnik Zajednice tehničke kulture u Slavonskom Brodu

Literarni radovi – niži razredi osnovnih škola

Rad osvojio 1. mjesto

Ime i prezime: Lovro Rukavina i Filip Pišković

Razred: 3.

Mentor: Ivana Knežević-Končevski

Škola: OŠ „Dragutin Tadijanović“

„Od djetinjstva ja ne bjeħ kao drugi...“

Ja sam Ivo. Ja sam invalid jer sam se tako rodio. Svi mi se rugaju jer imam kolica i ne mogu normalno hodati. Ali ja mogu puno ljepše raditi ostale stvari. Otišao sam van igrati košarku i zabio sam trideset pet koševa, ali svi su mislili da lažem. Došao sam kući ljutit i bacio torbu. Otišao sam spavati.

Ne volim ići u školu jer mi se rugaju, ali odlučio sam svima pokazati što znam. Zamolio sam učiteljicu da mi da košarkašku loptu. Na TZK-u sam zabio dvadeset koševa. Svi su mi pljeskali i vidjeli da ne lažem i da i ja mogu kao oni. Bio sam jako sretan. Na idućem satu likovne kulture svima ću pokazati da sam najbolji u crtanju!

Rad osvojio 2. mjesto

Ime i prezime: Leona Ruhek

Razred: 3.

Mentor: Ivana knežević-Končevski

Škola: OŠ „Dragutin Tadijanović“

„Od djetinjstva ja ne bjeħ kao drugi ...“

Bio jednom jedan dječak i zvao se Ivan. Imao je samo jednog prijatelja. Svi drugi su mu se rugali jer je bio u kolicima. To mu nije bilo baš drago - plakao je jer nije mogao igrati nogomet, košarku i graničar. Prijatelj mu se zvao Luka i bio je najbolji u nogometu pa su mu svi htjeli biti prijatelji. Kada je Luka vidio Ivana kako plače, odlučio mu je prirediti iznenađenje.

Pozvao je sve svoje prijatelje i rekao da se moraju lijepo ponašati prema Ivanu i zamoliti ga za oprost. Prijatelji su pristali i sve su se dogovorili oko iznenađenja. Pekla ih je savjest što su se rugali bolesnom dječaku, ali su stvarno dobro razmislili o tome...Osjećali su se tužno i ružno.

Došlo je jutro, a Ivan je izašao u kolicima iz kuće. Svi su mu pljeskali! Ispričali su mu se i iskreno mu poželjeli sreću i dobrodošlicu u društvo...Sada je imao najviše prijatelja. Osjećao se sretno i veselo, a na taj dan baš mu je bio rođendan. Bio je to najljepši poklon!

Ivanova majka je napravila tortu i poslužila sok. Svi su sretno jeli i i pili.

Sada Ivan ne mora ići na terapije jer mu je bolje. Postoji nada da će možda za nekoliko godina prohodati.

Bio je jako, jako sretan, a njegova majka je plakala od sreće.

Rad osvojio 3. mjesto

Ime i prezime: Ana Ilakovac

Razred: 3.

Mentor: Ivana Knežević-Končevski

Škola: OŠ „Dragutin Tadijanović“

„Od djetinjstva ja ne bjeħ kao drugi...“

Ja sam Darko. Rodio sam se bez jedne noge. Uvijek kad idem u školu svi mi se smiju osim Anke koja teško hoda i Ivana koji je stalno tuħan zbog moje i Ankine nesreće.

Jednoga dana bio je ispit iz zemljopisa. Učitelj meni nije dao test jer je znao da sam ljevak i da sam izgubio lijevu ruku. Ali se ja nisam izvukao jer sam morao odgovarati. Ovo je moj najzanimljiviji dio ĳivota jer sam ispao najpametniji. Zato više Ivan nije tuħan nego sretan i sada se svi igraju sa mnom. Ja sam u školi naj sretniji dječak!

Literarni radovi – viši razredi osnovnih škola

Rad osvojio 1. mjesto

Ime i prezime: Fran Nedić

Razred: 8.

Mentor: Josip Galović, prof.

Škola: OŠ «Josip Kozarac» Slavonski Šamac

Moj svijet...

Prijatelju,
uđeš li u moj svijet,
vidjet ćeš
nevidljivog leptira let.
Vidjet ćeš ogromnog mrava
zelenog
i slona sićušnog, ljubičastog, malenog.
I pčela u mom svijetu ne bode,
tu klepeću ovce i mekeću rode.

U mom je svijetu glasna glazba tiha,
pjesme su slobodne
bez
ijednog stiha.

I drveće ovdje poput ljudi hoda,
a šume se kriju ispod žutih voda.

I velik je taj moj svijet...
U njem svatko mjesta ima,
različite ljude uvijek rado prima.

U mom svijetu sreća je veća od tuge,
jer pun je ljubavi za sve ljude druge.

Prijatelju,
uđi u moj svijet samo...
Nisi stranac,
oduvijek se znamo...

Rad osvojio 2. mjesto

Ime i prezime: Ivan Vuksanović

Razred: 8.

Mentor: Josip Galović, prof.

Škola: OŠ «Josip Kozarac» Slavonski Šamac

Zajedno drugačiji

Ne, ja nisam kao oni,
ja te neću povrijediti.

Ne, ja nisam kao masa,
neću tebi zavidjeti.

Ne, ja nisam jedan od mnogih
i neću te prezirati.

Da, ja sam prijatelj tvoj
i ja ću te braniti.

Da, ja sam drugačiji
i ja ću te poštivati.

Da, ja sam jedan od rijetkih
i ja ću te voljeti.

Budimo drugačiji
zajedno!

Rad osvojio 3. mjesto

Ime i prezime: Nikolina Galić

Razred: 8.

Mentor: Josip Galović, prof.

Škola: OŠ «Josip Kozarac» Slavonski Šamac

Dobrota je najveće bogatstvo...

Ispričat ću vam priču koju nikome do sada nisam ispričala, za koju nitko nikada nije čuo. Nekada davno postojaše jedna djevojčica u bogatoj četvrti u koju nikada siromah kročio nije. Djevojčica bješe drugačija od drugih, nije se isticala odjećom, kosom, tijelom, ona se isticala svojim očima koje su zračile dobrotom i ljubavlju. Jednom je išla s prijateljima kući iz škole, svi njezini prijatelji bili su bogati i bahati, ali ona bijaše skromna, na putu su naišli na dječaka svojih godina koji je sjedio uz rub ceste i molio za koji novčić. Svi su prošli ravnodušno, nisu ga ni primijetili, ali ona je zastala, ubacila mu je sve što je imala u džepu svog malog kaputića. Kada se vratila prijateljima, pogledali su je s čuđenjem i pitali je :» Zašto si to učinila? Nije on vrijedan našeg novca, neka si nađe posao i zaradi!« Ona ih je pogledala svojim očima punim ljubavi i slegla ramenima.

Sljedećeg dana opet na istome mjestu isti dječak i ista djevojčica, ali je ovoga puta bila sama, sada nije imala prijatelje uz sebe. Prišla je dječaku i pružila mu ruku s riječima:» Pođi sa mnom, imam nešto za tebe.« Pogledao ju je i vidio sjaj u njezinim očima. Nije joj pružio ruku, ali je krenuo s njom. Nakon nekog vremena došli su u bogatu četvrt gdje dječak nikada nije kročio i bojao se ući jer mu je silno blještavilo zatvorilo oči. Došli su pred visoku katnicu, rekla mu je da uđe s osmijehom. On ju je pogledao i rekao:»Zašto to radiš, ja nisam ni sličan tebi, ni tvojim prijateljima, pogledaj u čemu sam! Vi ste u svili i novim cipelama, a ja sam u dronjcima i bos.« Oči su joj se napunile suzama:» Nisam ja kao oni, ja sam poput tebe. Možda oni imaju bogatstvo izvana, ali unutra su siromašni, nemaju ni trunke milosrđa ni ljubavi. Sve što vide ono je izvana. Ono bogatstvo i sjaj u srcu za njih ne postoji.

Ti si možda izvana siromašan, ali iznutra si bogat i nisi zaslužio patnju i bijedu.« Pogledao ju je i pitao:»Ali zašto?!« Uzela je njegovu ruku i tiho mu šapnula:»Važno je ono u nama – bogat si onoliko koliko si dobar prema drugima.«

Ime i prezime: Lorena Krnjaković

Razred: 5.

Mentor: Vesna Matanović, prof.

Škola: OŠ „Dragutin Tadijanović“

„Od djetinjstva ja ne bjeH kao drugi...“

Od djetinjstva
ja ne bjeH kao drugi.
Priče sam voljela slušati,
a i čitati.
I pjesme pisati.
Budila se rano
dok je sunce još izlazilo.

Igrala se sa svime
i ponekad plašljiva sam bila.
Na različite načine
u djetinjstvu sam živjela.

Svatko je drugačiji,
i svatko je djetinjstvo drugačije živio.
I djeca ga još žive,
pa tako i ja.
Još uvijek drugačije,
jer od djetinjstva
ja ne bjeH kao drugi.

Ime i prezime: Rea Stanić

Razred: 6.

Mentor: Vesna Matanović, prof.

Škola: OŠ „Dragutin Tadijanović“

„Od djetinjstva ja ne bjeħ kao drugi...“

Prije 12 godina dogodilo se čudo,
na svijet je došlo dijete „ludo“.
Svi su mislili da ću dječak biti,
ali uspjela sam ih iznenaditi.
Druga su djeca crne kose bivala,
a ja sam plave pramenove imala.
Druga su djeca dudala dudu,
a ja sam ih gledala u čudu.
Meni je palčić moj najdraži bio,
no sad mi se opako osvetio.
Drugoj su djeci zubi bili ravni kao dlan,
a meni je jedan stršao van
i dok su dugi jeli Monte,
ja sam obilazila ortodonte.
Djeca su druga roditeljima stvarala more,
dok sam ja mirno spavala sve do zore.
Za drugu je djecu mrak bio bauk,
a za mene običan pauk.
kada su druga djeca u vrtić pošla,
ja sam već u „Bistriće“ došla.
U zoološkom vrtu druga su djeca razgledavala medvjede,
majmune i lije,
a ja tarantule, krokodile i zmije.
Druga su djeca špinat i grah jela,
no ja to nisam prihvatiti htjela.
Druga djeca već počinju školsku radnju,
dok ja ulijećem minutu zadnju.
Potvrđuju tata i mama mila da sam zaista takva bila.
U radosti i tuzi,
ja ne bjeħ kao drugi.

Ime i prezime: Rafaela Pavlović

Razred: 5.

Mentor: Vesna Matanović, prof.

Škola: OŠ „Dragutin Tadijanović“

„Od djetinjstva ja ne bjeħ kao drugi...“

Netko je mali,
Netko je velik,
Netko je crn,
a netko bijel.

Svi smo veliki u srcu
kada sve ljude vidimo isto.

Ljubav je lijepa riječ.
Ona čini čuda.

Toliko smo različiti,
a opet smo svi isti.

Ime i prezime: Dorotea Krištija

Razred: 5.

Mentor: Vesna Matanović, prof.

Škola: OŠ „Dragutin Tadijanović“

„Od djetinjstva ja ne bjeħ kao drugi...“

Od djetinjstva ja ne bjeħ
kao drugi
a to nije rudnik,
djetinjstvo je igra,
a zmaj vatru riga.

Djetinjstvo je radost,
a svaki dan više raste
kao da ceste planu,
a to je iskra djetinjstva.

Nismo svi jednaki,
ali smo svi prijatelji.
A kad nas netko pita
jeste li od djetinjstva
kao drugi,
odgovorite da niste.
Jer svatko je
drukčiji.

Učenica: Ana-Marija Bosnić

Razred: 8.

Mentor: Davor Ivanković, prof

Škola: OŠ „Dragutin Tadijanović“

Od djetinjstva ja ne bjeh kao drugi

Zašto biti nečija kopija, kada možemo biti jedinstveni? Zašto se ljudi boje svega što je različito, jedinstveno i posebno? Zato što smo svi isti. Tako smo naučili živjeti. Uvijek drugačije gledamo kao nešto loše. Trebali bismo sami graditi svoj karakter i stvarati interese, a ne povoditi se za drugima. Mnogi ljudi su zbog toga propuštali savršene prilike u svome životu. Imali su želju biti posebni, ali im društvo to nije dopuštalo. U današnjem svijetu teško je biti „svoj“ i jedinstven jer drugi ljudi to ne shvaćaju. To znam iz osobnog iskustva. Od najranijeg djetinjstva i prvih dana provedenih u školskim klupama nije me zanimalo ono što je zanimalo sve druge moje vršnjake. Tada mi se to činilo nevažnim, ali kako sam odrastala osjetila sam posljedice svoje „posebnosti“. Dok su se druga djeca igrala, ja sam od svojih briga bježala uz pomoć olovke i komada papira. Uvijek sam htjela pisati, stvarati događaje i likove koji su samo meni bili posebni. „Prijatelji“, koje nikada nisam imala, su me gledali na čudan način, često s mržnjom i prijezirom u očima kao da mi na taj način žele reći da nisam dobrodošla u njihovo društvo. Ipak, ostala sam svoja i čvrsto branila svoje „ja“. Sada sam odrasla, znam se izboriti za svoje odluke i shvaćam kamo me sve to dovelo. Sretna sam što nisam bila kao drugi i ponosna što sam oduvijek bila jedinstvena. Nešto što je drugačije ne mora nužno značiti nešto loše, naprotiv, može značiti nešto bolje i posebnije. Ako već želimo biti kao ostali, poštujmo tada tuđe odluke i interese. Trebamo težiti ostvarenju naših ciljeva, a ne dopustiti da nas netko sputava. Često se divimo hrabrosti osobe koja slijedi svoje snove, posebno kada ih i ostvari. Uistinu budimo ono što jesmo, onakvi kakvi želimo biti i ne povodimo se za željama drugih. Različito je lijepo, različito je posebno. Zbog toga sam i ja odabrala različit put od većine koji će me dovesti do posebnog životnog cilja.

Ime i prezime: Karla Đurđević

Razred: 6.

Mentor: Vesna Matanović, prof.

Škola: OŠ „Dragutin Tadijanović“

„Od djetinjstva ja ne bjeħ kao drugi...“

Kad sam bila jako mala,
dok još ništa nisam znala
nisam htjela jesti,
o meni samo te vijesti.

Kad sam bila malo veća,
palila se prva svijeća,
više nisam tako mala
sada znam i reći „Hvala!“

jako voljela sam trčati,
mama morala je za mnom juriti.
Nisam ih držala za ruku kao druga djeca,
pustila sam da me netko od njih peća.

Nisam se voljela maziti,
ljubiti i paziti.
Bila sam jako živahna,
preporučava mi mama ; „Tvoja najveća mana.“

Nisam se voljela maziti,
ljubiti i paziti.
bila sama jako živahna,
preporučava mi mama: „Tvoja najveća mana.“

Dok su se druge djevojčice igrale s barbikama
ja sam s loptom i ljuljom vrijeme provodila.

Nisam bila kao svi drugi
ali kod mene nije bilo mjesta tuzi.

Ime i prezime: Katarina Katavić

Razred: 6.

Mentor: Vesna Matanović, prof.

Škola: OŠ „Dragutin Tadijanović“

„Od djetinjstva ja ne bjeħ kao drugi...“

Od djetinjstva ja ne bjeħ kao drugi,
skakala biħ po dugi,
okrenula biħ leda tuzi,
moja maħta ućinila bi svaħta.
igrala biħ se, pjevala
bila biħ puna Źelja
ali to je sve bio dio moga veselja!

Ime i prezime: Katarina Katavić

Razred: 6.

Mentor: Vesna Matanović, prof.

Škola: OŠ „Dragutin Tadijanović“

„Od djetinjstva ja ne bjeH kao drugi...“

Svaki dan bio je novi san,
otišla bih van
i poželjela svima dobar dan.
Igrala bih se do mile volje,
ma od sreće sam znala pretrčati polje.
penjala bih se po drveću,
vrištala uz sreću i divila
se mladom cvijeću

Ime i prezime: Fran Nedić

Razred: 8.

Mentor: Josip Galović, prof.

Škola: OŠ »Josip Kozarac« Slavonski Šamac

Čudni knjigoljubac

Još se sjećam onog dana
kad mi reče draga mama:
«Dijete drago, poseban ti si,
kao brat i sestre tvoje nisi.
Ne zanimaju te kompjuterske igre,
u društvu si uvijek dobre knjige.»

Nasmijah se svojoj majci
koja mi darova
djetinjstvo ko u bajci...

Znaš li mama da se mudrost svijeta
baš u knjizi skrila?
Kako onda ona ne bi meni
dobrim društvom bila?!

Eto njima sve te lijepo igre,
ja ću ipak lagano krenuti
do svoje najbolje prijateljice – knjige.

Pa nek kažu čudan da sam,
uz knjigu je najljepše
uploviti u san.

Ime i prezime: Fran Nedić

Razred: 8.

Mentor: Josip Galović, prof.

Škola: OŠ »Josip Kozarac« Slavonski Šamac

Livada života

Postoji jedna livada mala
u mom selu...
Radujem se njezinu cvijetu.
Ono različitim bojama diše,
nema je ljepše na cijelome svijetu.

Krasi ju raskoš mirisnih latica,
stoljećima opija moje selo.
Cvrkut uvijek vedrih ptica,
na njoj sve je lijepo i veselo.

I naš je svijet čarobna livada
u kom miris različitog cvijeta
vlada.

Mi smo ljudi tek latice male,
koje svojim bojama se hvale.

Svatko svojom jedinstvenom bojom
i mirisom nježnim livadu dariva...
I najljepšu sliku svijeta
polako otkriva.

Ime i prezime: Ivan Vuksanović

Razred: 8.

Mentor: Josip Galović, prof.

Škola: OŠ »Josip Kozarac« Slavonski Šamac

Gledam i šutim...

Gledam ovaj svijet i
šutim...
Svijet će taj jednom propasti,
razmišljam...

Moj pogleda na svijet
drugačiji je od pogleda tolikih.
Ne želim gledati čovjeka i
njegovu vanjštinu.
Moj pogled želi ući
u njegovu dušu.

Teško je gledati propadanje
tolikih duša...

Teško je biti
nemoćnoga pogleda.
Teško je pokušavati ispraviti
nešto što se ispraviti ne da...

Zato gledam i
šutim...

Ime i prezime: Ivan Vuksanović
Razred: 8.
Mentor: Josip Galović, prof.
Škola: OŠ »Josip Kozarac« Slavonski Šamac

Pismo najboljem prijatelju...

Dragi prijatelju,

pitao si me što je to što me čini drugačijim od drugih. E, vidiš, na to ti pitanje ne mogu dati siguran odgovor, no sa sigurnošću ti mogu reći da je Bog tako htio. Sve to, dragi prijatelju, ima svoje prednosti i mane. Ja ti imam drugačije oči. Sigurno ćeš reći da sam prolupao kad ti kažem da imam oči drugačije od drugih. Iste su kao kod svih, plave i okrugle, ne mislim na ove oči u glavi...One i nisu važne, važno je ono što njima možemo vidjeti, a to je, prijatelju već prostor duše. Društvo u kojemu živimo nema oči duše...ono je okrutno i samo ga zanima materijalno, a čovjeka zaboravlja. Zato nas snadoše tolike krize i nevolje. Nikad ne promatram čovjeka kao bogataša ili siromaha, nego kao Božjeg stvora koji je vrijedan već zato što živi. Ne zanima me kojoj naciji ili vjeri pripada, nego da je čovjek. Moje oči vide u dubinu čovjeka i traže njegovu dobrotu. Njima primijetim prekrasnog cvijeta sjaj i leptirov let. Njima čujem zujanje kukca i listanje staroga hrasta. Njima čujem radost djeteta i tugu starice. Nažalost, rijetki su oni koji vide te sitnice od kojih nam ovisi život. Mnogi prođu kroz život i zapravo ništa ne vide, kao da nisu živjeli.

Ja, prijatelju, živim punim plućima jer vidim ono što mnogi ne vide. Eto ti moga odgovora - moje me oči čine drugačijim...

Ime i prezime: Ivan Vuksanović

Razred: 8.

Mentor: Josip Galović, prof.

Škola: OŠ »Josip Kozarac« Slavonski Šamac

Gospodar mašte

Jedan sam od rijetkih...
Jedan sam od posebnih...
Kažu da sam posebna sorta,
rijedak slučaj
pa i crna ovca.

Pjesme pišem,
svijet svojim bojama rišem.
Imam oko izbirljivo
i vidim njime sve
što je drugima nevidljivo.

U svom svijetu sam car,
mašte divne gospodar.

Ime i prezime: Ivan Vuksanović

Razred: 8.

Mentor: Josip Galović, prof.

Škola: OŠ »Josip Kozarac« Slavonski Šamac

Biti svoj...

Možda sam glup,
možda pametan sam.

Možda sam niži,
možda viši sam od prosjeka.

Možda samo imam drugačije
mišljenje od mase ili je to
tek drugačiji pogled na život?

Ni više ni manje vrijedan nisam
što po nečemu
ipak
drugačiji sam...

Ipak...
Možda baš zbog toga vrijedim
više
ko kapljica sjajna
duge, duge kiše?

Ime učenice: Katarina Prša

Razred: 8.

Mentorica: Marina Lemaić, mag. ed. hrv. jezika

Škola: OŠ „Ivan Mažuranić“ Sibinj

„Od djetinjstva ja ne bjeH kao drugi...”

Izlazim iz škole. Umorna i gladna. Usput sam se nakratko zaustavila pored igališta da vidim tko igra nogomet i tko je sve na igralištu. Odjednom osjetim da mi se nekakva tekućina slijeva niz rumeni obraz. *Miči se odavde, nakazo jedna! Nemaš što tražiti ovdje!*

Odmah sam se zaputila kući, a kada sam stigla, mama se poprilično zabrinula. Moja duga smeđa kosa, majica i lice bili su mokri od soka. Mami sam opet morala objašnjavati da se radi o školskim nasilnicima. Tako je svaki dan i već sam se naviknula. Ja sam oduvijek bila drugačija i nisu me sva djeca uvijek prihvaćala. Mislim da je to ponajviše zbog mog izgleda. Obožavam tamnu odjeću, crne čizme. Slušam Metallicu, rock, One Direction i nosim aparatić za zube. Odlična sam učenica i ne razumijem se pretjerano u modu. Čudna mješavina svega, zar ne? Često sam žrtva ismijavanja i podrugljivih riječi. Ja sam za mnoge samo još jedna štreberica koja ne zasluHuje imati prijatelje i iz tog razloga gotovo sam uvijek sama. A, i kada sam u društvu, nitko ne obraća pažnju na mene pa ja onda jednostavno stavim slušalice u uši i isključim se od ostatka svijeta. Obožavam glazbu. Ljudi me na ulici čudno gledaju i upiru prstom u mene. Čovjek se na sve navikne, pa tako i ja. Moj je moto: *Sutra je novi dan i nova prilika za nešto dobro! Kidaj, bori se i sreći osmijehni se!*

Idući dan u školi primijetila sam jedno novo lice, no nisam previše obraćala pažnju. Uskoro sam otkrila da će to novo lice ići sa mnom u razred i da se zove Leonarda. Bila je to visoka plavuša, zgodna i dotjerana djevojka u koju su svi dečki gledali. Kao što sam već spomenula, nisam previše pažnje obraćala na nju jer sam odmah shvatila da nisam njen nivo. No, ubrzo sam shvatila da nije tako. Leonarda mi je prišla, pruHila ruku i veselo se predstavila. Ja sam je samo blijedo i sumnjičavo pogledala. Mislila sam da mi se i ona samo pokušava narugati jer puno puta sam već bila razočarana i zbog toga ne vjerujem previše ljudima. Kada samo ušle u razred, Leonarda je sjela pored mene u klupu, a ja sam joj rekla: *Znaš, nismo baš najbolje počele. Dozvoli da se predstavim...* I tako smo nas dvije počele pričati, a kako su prolazili dani i nas dvije smo postajale sve bolje. Jednom mi je rekla da me odmah primjetila jer sam se isticala u gomili. I tako, malo po malo, počele smo se posjećivati i sada smo najbolje prijateljice.

Iz svega toga naučila sam nešto vaHno. Dobro je biti drugačiji. Pa što ako se netko drugačije oblači, ima pjegice ili voli nešto neobično. Svijet bi bio dosadan kada bismo svi bili isti. Kada već možemo biti drugačiji, iskoristimo to i naučimo nekoga nešto novo, a usput možemo i mi nešto novo naučiti. Zapamtite, biti drugačiji nije greška – to je dar!

Ime učenice: Antonija Karakaš

Razred: 8.

Mentorica: Marina Lemačić, mag. ed. hrv. jezika

Škola: OŠ „Ivan Mažuranić“ Sibinj

„Od djetinjstva ja ne bjeħ kao drugi...”

Bitne osobine čine nas istima, one još bitnije različitima. Razdvajaju nas nijanse. A, opet, zbog njih smo toliko divni. Od malena nas uče kako trebamo biti solidarni, uče nas dijeliti i praštati. Uče nas voljeti. Svrstavaju nas u iste kategorije, po razredima, školama. Ali, razdvajaju nas po državama, nacionalnosti i rasi.

Smatram da se svaki čovjek sastoji od tri dijela. Vanjskog dijela, dijela koji predočuje samo ono vizualno, površno i po mom mišljenju - nebitno. Kladim se da se mnogi ne bi složili sa mnom jer, evo naprimjer, većina dok bira djevojku ili dečka, djevojkama je najčešće najbitnije da im je dečko nabildan s pločicama, visok, crna kosa i plave oči, i, naravno, ne zaboravimo i novac - skupi poklončići su nezaobilazni. A dečkima je bitno da im je djevojka mršava, najčešće i starija, i ona koja zna iskazati svoje atribute. Zatim dolazi na red anatomske dio. Svatko ima srce, pluća, oči... Jedinstvena građa čovjeka, nešto po čemu smo isti. I dolazimo i do zadnjeg dijela - duše. Čista, vjerna ili prljava, opet je to nešto po čemu se razlikujemo. A to, pak, ne možemo mi opisati, već mogu naši najbliži ili Onaj gore. -„Ona će morati na operaciju..“ - rekao je doktor.

Nešto što mene razlikuje od drugih. Operacija. Operirani meniskus i dva mala križića u kojima je skriveno toliko boli. No, sve je prošlo pa tako i ta bol. Neukrotiva, frčkava kosa koja je prepuna loknica. I plave oči. Razlikujem se po svojoj osobnosti, karakteru i stavovima. Svi smo različiti, a opet isti. I ne treba nas zbog toga osuđivati, treba nas razumjeti i voljeti. Ali opet ne treba biti isti i stapati se s okolinom, posebnost je biti unikat.

Nije potrebno biti *ljudi*, koliko je potrebno biti *čovjek*.

Ime učenice: Nikolina Tušek

Razred: 8.

Mentorica: Marina Lemačić, mag. ed. hrv. jezika

Škola: OŠ "Ivan Mažuranić" Sibinj

„Od djetinjstva ja ne bjeħ kao drugi...”

Od rođenja nitko od nas nije imao priliku birati hoće li ili neće biti rođen „pod sretnom zvijezdom”. Svijet je zaista različit. Na jednoj strani zemaljske kugle djeca umiru od gladi, dok na drugoj strani djeca bacaju hranu i žive u raskoši.

Razmišljajući što bih napisala pod temu različitost/i, na pamet su mi odmah pala ona siromašna, mršava dječica zemlje Afrike. Oni koji žele znati znaju koliko im je teško. Pokušavamo im pomoći davajući im novac i odričući se nekih stvari za koje oni nikada nisu ni čuli. Koliko ih svakodnevno umire od gladi, to je zaista prežalosno i tužno. Zli će ljudi na ovo samo odmahnuti rukom i dodati: „Šta im možemo kad se nisu rodili sretniji!” I ta se djeca vjerojatno pitaju: „Zašto se nismo rodila sretnija, zašto je Bog baš ovo htio za nas?!” Sva ta djeca zasluđuju isto, isto ono što imamo i mi, ista prava koja su i nama dana jer - svi smo isti.

Ja ću vam napisati nekoliko usporedbi pa vi prosudite jesu li oni krivi za to što nisu „rođeni pod sretnom zvijezdom”. Rođeni su baš kao i mi, i njihove su se majke namučile i više nego naše. Rađale su u kućama jer je u tim krajevima jako teško doći do doktora. Mnogi od nas odrasli su u velikim raskošnim kućama, bili bismo ljuti kad ne bismo dobili baš tu barbiku koju smo poželjeli. A oni, oni ne znaju što su barbike. Već kao mali imali smo svoje krevetiće, neki i vlastitu idiličnu sobu punu igraćaka. Afrička djeca spavaju na hladnome tlu, a griju ih majčina zabrinuta prsa ne znajući hoće li sutra imati mlijeka za svoje čedo. S otprilike četiri godine, kao i većina druge djece, učila sam voziti bicikl. Za svaki moj uspjeh dobila bih čokoladicu ili neku drugu slasticu. I tako sam odrastala okružena osmijesima drugih ljudi oko sebe. Djeca onih krajeva ni ne znaju za čokoladu. Oni nemaju ni za obrok, a kamoli išta više. Žalosno je to jer svi smo mi isti, svi smo mi djeca koja pokušavamo odrasti u svijetu koji često zna bit surov. Njihovi roditelji ne mogu im pomoći jer ni oni sami nemaju novca, te im jednostavno ne mogu priuštiti bicikl ili nogometnu loptu. Živimo u svijetu mobitela, koje u današnje vrijeme zamjenjuju tableti. Većina nas doručkuje brzu hranu po različitim *fastfoodovima*, ručamo u skupocjenim restoranima, kao da se pokušavamo natjecati tko će više potrošiti. Često ne večeramo jer tvrdimo da smo pretili, pa onda idemo u teretane, razne fitness centre brinući se hoćemo li uspjeti zakopčati haljinu za idući vikend koju smo već odavno kupili kako se slučajno ne bi prodala. Mi djeca idemo u školu gdje imamo užinu, roditelji nam daju džeparce i opet nismo zadovoljni. Veliki dio nas mrzi školu, nastavnici im ne valjaju, ne vole učiti, škole im nisu dovoljno dobro opremljene i hrpa

drugih stvari. Odrasli mrzovoljno idu na posao, vraćaju se još mrzovoljniji, jer, zamislite, netko je svojim automobilom zauzeo njihovo parkirno mjesto, te su oni svog limenog ljubimca morali ostaviti nešto dalje i prošetati se. I tako vam to izgleda u modernom, razvijenom svijetu 21. stoljeća. Djeca Afrike dnevno žive od dvije-tri žlice riže i opet su sretna. Oni koji imaju priliku, ushićeno koračaju u školu brinući se hoće li i danas, baš kao i protekloga dana za njih ostati malo hrane. Njihovi roditelji bezuspješno traže posao nadajući se da će ga negdje pronaći. Svakoj majci najteže je gledati svoje dijete kako gladije, a ona mu ne može pomoći jer mu je već dala dio „objeda“. Odlaze na spavanje praznih i bolnih želudaca znajući da ni sutra neće biti ništa bolje.

Nije li to žalosno? Ima li veće raznolikosti i različitosti od ove? Okolina u kojoj se ja nalazim može se opisati slikom iz prvog dijela ove priče. Zahvalna sam Bogu što je tako, ali opet vrlo tužna zbog ove djece koje se vrlo često sjetim. Jedne surove istine koja je i danas takva u tim dijelovima svijeta. Za ovo vrijeme koje ste čitali ovaj sastavak, umrlo je Bog zna koliko jadne dječice koja možda pomisle: „Možda se u idućem životu rodimo ‘pod sretnom zvijezdom’.“

Ime i prezime: Petra Perković

Razred: 5.

Mentor: Jasminka Krijan, prof.

Škola: OŠ „Dragutin Tadijanović“

„Od djetinjstva ja ne bjeħ kao drugi...“

Dok gledam oko sebe, često viđam sretnu djecu. kada sam pitala majku zašto ja ne mogu biti sretna, samo me je tužno pogledala i rekla:

„možeš, trebaš pronaći ono što te veseli!“

Razmišljala sam o tome i napisala pjesmu. U njoj sam izrazila osjećaje, osjećaje moga djetinjstva. Dok sam čitala pjesmu počela sam shvaćati da ne moram odrastati kao druga djeca i da sreću ne čine samo velike stvari. Tada sam zaključila da nikada neću gledati sreću druge djece, da ću tražiti svoj put do sreće.

U sebi sam tiho rekla: „Od djetinjstva ja ne bjeħ kao drugi...“

Ime i prezime: Andrea Macko

Razred: 7.

Mentor: Jasminka Krijan, prof.

Škola: OŠ „Dragutin Tadijanović“

„Od djetinjstva ja ne bjeH kao drugi...“

Od djetinjstva ja ne biH kao drugi,
igrala se u pijesku.
Već biH htjela valjati se
u svemirskom gnijezdu.

Od djetinjstva ja ne biH kao drugi,
pisala slatkasta pisma.
Već biH htjela pisati
kao naš Tadija.

Od djetinjstva ja ne biH kao drugi,
išla u park, ljuljati se.
Već bh htjela ići
na koncerte, slušati.

Ja želim s malo riječi
puno reći.

Jer „od djetinjstva ja ne bjeH kao drugi...“

Literarni radovi – srednje škole

Rad osvojio 1. mjesto

Ime i prezime: Martina Peunić

Razred: 4.

Mentor: Katica Mihaljević, prof.

Škola: Ekonomsko-birotehnička škola Slavonski Brod

„Od djetinjstva ja ne bjeh kao drugi“

Svijet je kao šivaća radionica. Ljudi su različito krojeni, posebno dizajnirani. Svaki čovjek ima osobit modni detalj koji mu je prišiven za srce.

Danas je malo onih koji gledaju ljepotu. Svi se povode za modernim, za trendovima. Možda je tajna u tomu što danas nema prirodne ljepote. Izvještačeni smo. Ljudi se dijele po imetku. Za one koji imaju dobro srce, bolni su razlomci. Kako živjeti u ovom društvu?! Kako se nositi s ulogom crne ovce? To ne može svatko. Život je satkan od boli: pravedne boli nepravda, laž; nepravedne boli pravica i istina. Čini mi se da je nepostojana tolerancija. Diskriminacija je opasnija od nuklearnog oružja. Što može pokvareno srce, ne mogu ni topovi. Svaki dan smo izloženi pogrdi, psovki, kleveti... Najveći je cilj pronaći atomsko sklonište i u njemu čekati milost... Sadašnjost je nemilosrdna. Nitko nema vremena za one koji su drugačiji. Suvremenom čovjeku žurba prianja uz vrat kao kravata. Lako je zavarati ljudsko oko koje sve promatra ili površno ili s visoka. Razlika između prošlosti i sadašnjosti nije u sekundama, minutama, satima, nego u ljudima. Nema liječnika, sociologa koliko ima društvenih štetočina. Apsurdnih li vremena!? Čovjek se s čovjekom ne može ujediniti. Caruje bezgranična besmislenost. Svaka nevolja nije od jučer, a treba je spriječiti da se ne dogodi sutra. Uvijek je bilo i bit će onih što su spremni svoju dušu za novčiće prodati.

Mutna je rijeka svakodnevice. Budi što jesi!

Od djetinjstva bijah nepromjenjiva, neotuđiva. U zrcalu vidim one koji su ostali iza mene. Gdje su sve ptice rugalice?! Jednaki plivaju u plitkoj vodi. Dubokom vodom plove drugačiji.

Rad osvojio 2. mjesto

Ime i prezime: Martina Peunić

Razred: 4.

Mentor: Katica Mihaljević, prof.

Škola: Ekonomsko-birotehnička škola Slavonski Brod

CRNO-BIJELI SVIJET

Bijela i crna
nisu iste.

Orhideja i lavanda
nisu iste.

Što bi bio Pariz
kad bi bio Zagreb?

Možda bi bio

bijelo-crni grad
orhidejsko lavanskog
mirisa...

Tako su ljudi
bijeli i crni,

jednako vrijedni,
nekome značajni.

Nije najvažnije biti
netko,
nešto,
uglednik.

Važno je

snalaziti se.

Možda biti
nitko,
ništa,
boem,

a voljeti

Čitav svijet.

Rad osvojio 3. mjesto

Ime i prezime: Eduard Šajer

Razred: 2.

Mentor: Ivana Opačak, prof.

Škola: Ekonomsko-birotehnička škola Slavonski Brod

TAJNA

Svuda sve,
a nigdje Ništa

Zaključana srca sva su ista

Nije isto što srce krije
I zarobljenim dušama vidljivo nije
I S T I N S K O B L A G O
Koje se jezikom umjetnosti rađa

Tako pravim svjetlom svane
I cvjeta...
Za sva doba svijeta,
Jasnoćom blista
Tajna ista

Na posljetku,
Slijepe oči ne vide
Da gluhe uši ne čuju,
Al' svake oči vide svoj komad neba
I svako uho čuje što mu treba

Ime i prezime: Dajana Garić

Razred: 2.

Mentor: Katica Mihaljević, prof.

Škola: Ekonomsko-birotehnička škola Slavonski Brod

Od djetinjstva ja ne bjeh kao drugi

Različitosti... Ljepota našeg svijeta bi trebala biti u različitostima. Ali... često nije tako. Sloboda... treba valdati posvuda. Ako smo slobodni, slobodu trebamo dati i drugima. Svi to znaju... Ali u stvarnosti, u praksi...

Ljudi često ne prihvaćaju drugačija mišljenja, a drugačiji izgled i ponašanje je neka druga priča. Naučila sam to. Još davno. Iskusila sam okrutnost svojih vršnjaka samo zbog drugačijeg mišljenja. Fizičkim izgledom sam im bila jako slična, kao i ponašanjem i djetinjstvo bi bilo kao iz snova i filmova da ja nisam imala drugačije mišljenje. Zar je to bilo toliko teško prihvatiti? Znala sam kao i ostali da moje mišljenje nikome neće nauditi. Baš suprotno! Pomagala sam. I to ne ljudima kao oni, koji su za svoja "dobra djela" bili plaćeni. Pomagala sam životinjama. Moja plaća bila je njihova privrženost i bezuvjetna zahvalnost. Životinje nisu kao ljudi. Oni ne znaju za fizičke razlike i drugačije mišljenje. Za njih postoje dobri i loši ljudi. Oni koje moraju izbjegavati i oni kojih se ne moraju bojati. Sve životinje, kao i svi mi, imaju svoje dobre i loše strane, Tužno nas otprate kad idemo u školu i radosnonas, mašuci repom, dočekajukad se vraćamo. To su psi. Mačke opet imaju onu neodoljivu nježnu i maznu stranu kojoj stvarno rijetko tko može odoljeti. Ostali ljubimci imaju nešto posebno. Vidjela sam kako životinje koje nisu ništa skrivile nastradaju. Nekoliko puta sam pokušala to spriječiti. Tada sam vidjela i osjetila koliku okrutnost ljudi kriju u sebi. Ne samo prema životinjama, već i prema onima koji ih pokušaju zaštititi. Često sam čitala na internetu, u novinama kako životinja može biti humanija od čovjeka, kako čovjek može biti veća zvijer od životinje.

Ljudima potrebna pomoć. Nekada su to starije osobe, žrtve zlostavljanja, beskućnici, gladni, siromašni. Koliko mi tu možemo učiniti? Ne baš mnogo. Ipak, svijet može biti bolje mjesto -kad bi se njegovi stanovnici malo više potrudili.

Ime i prezime: Katarina Karović

Razred: 2.

Mentor: Katica Mihaljević, prof.

Škola: Ekonomsko-birotehnička škola Slavonski Brod

Drugačija pod suncem

Od malena gledam svijet drugačijim očima i nikad se zapravo nisam obazirala što većina misli o meni. Istina je da me ponekad uhvati sumnja da je krivo to što sam nekako posebna, ali u čemu je smisao da smo svi isti? Ljudi su dosta povodljivi, žele biti kao ostali, pa se onda okušavaju u raznim situacijama kako bi se pokazali... Počinju pušiti, neodgovorno se ponašaju prema svojim obavezama i slično.

Oduvijek sam bila drugačija. Otac je bio u pravu – odgojio je damu koja ima svoj stav i oko njega čvrst zid. Nikad se nisam furala na ulogu vođe, niti na one koji svakih pet minuta različito misle. U nekoliko situacija pokazala sam otpor ljudima kojima nisam draga, ali to ih nije potaknulo na ono što sam ja htjela, a to je da život nije igra sljepaca i da se od snova ne živi. Uvijek sam se čvrsto borila za ono što želim i nitko me nije ni pokušao sputavati u tome.

Kako je vrijeme prolazilo, prijatelji oko mene su shvatili da su u nekim stvarima u krivu, a ja u pravu. Polako se stanje počelo mijenjati kada su shvatili da to što sam ja drugačija nije mana, već vrlina. I eto, odavno sam već obasjana suncem zato što me drugi napokon prihvaćaju. Čak neki pokušavaju postati kao ja, odijevaju se isto, prate moje interese, ali jedno ću vam reći: "Jedna je zvrckava Katarina, i takva se više ne rađa!"

Ime i prezime učenika: Alen Vlasac
Razred: 2.
Mentorica: Martina Lemaić, prof.
Škola: Obrtnička škola, Slavonski Brod

“Od djetinjstva ja ne bjeħ kao drugi...”

Od ranog djetinjstva imao sam jako zanimljiv život. Kada sam imao samo 5, 6 godina otac me poveo sa sobom na nekakvu zabavu na kojoj je on trebao svirati. Otac mi svira bubnjeve i oduvijek je i mene to zanimalo.

Toga sam dana imao priliku vidjeti i čuti svaki instrument. Svirka je trajala satima i u jednom trenutku pjevač je najavio stanku. Istoga trenutka iskrao sam se iz publike i sjeo za bubnjeve. Osjetio sam posebno uzbuđenje, uzeo sam palice i ruke su “same krenule”; napravio sam “prijelaz” na bubnjevima dok je cijela sala ustala, pogledala prema meni i na kraju me ohrabrila velikim pljeskom. Svi su u čudu gledali kako je dijete od 5 godina napravilo ono što inače teško polazi za rukom i iskusnijim bubnjarima. Otac me pogledao čudno, iznenađeno. Te sam večeri otkrio svoj talent: talent za sviranje bubnjeva. Od toga dana lagano krećem sa sviranjem, to jest učenjem. Svaki bih dan barem nakratko znao sjest’ i lupat’ po bubnjevima. Nikada me nitko od obitelji nije prisiljavao da učim svirati, nego bih uvijek sam odvojio sat vremena za sviranje. Zahvaljujući upornosti u vježbanju, osjećao sam napredak i u kratkom vremenu naučio sam dosta ritmova. Otac mi je davao smjernice, ali nikada mi nije dosađivao i većinu sam ritmova sam usvojio. Gledajući oca, divio sam se njegovoj tehnici, brzini i znanju. Često bih se znao zamisliti i govoriti u sebi: “Joj, kad ću ja biti ovako brz i vladati tako tim bubnjevima...”

S 10 godina znao sam već dosta toga, ali ne onoliko koliko sam htio. Svi bi se se divili i hvalili me dok su me gledali i slušali što mi je poslužiło kao poticaj da još više marljivo vježbam i radim na sebi. Jednom je prilikom i novinar slavonskobrodske televizije došao snimiti reportažu o meni. Bio sam jako uzbuđen i sretan što će me dosta ljudi vidjeti i čuti.

Nakon par mjeseci osnovao sam bend sa svojim prijateljima što mi je donijelo novo iskustvo i pomoglo mi da se ne bojim.

Danas sa svojih 16 godina sviram skoro svaki tjedan na raznoraznim zabavama, krstitkama, prvim pričestima, krizmama, a ponekad i u svatovima. Sve to mogu zahvaliti svojem ocu bez čije bih podrške teže ulazio u svijet glazbe. Cilj mi je pokušati dostići svog oca koji je jedan od najboljih bubnjara u Hrvatskoj, a ja sam tek krenuo u taj svijet glazbe. Ali, ono što bih najviše volio je da danas-sutra netko od mene želi učiti, da netko u meni vidi svoj uzor.

Ime i prezime učenice: Ela Hodžić

Razred: 3.

Mentorica: Martina Lemaić, prof.

Obrtnička škola Slavonski Brod

“O djetinjstva ja ne bjeh kao drugi...”

Već kao mala razlikovala sam se od drugih. Odrasla bez oca, odgajale su me mama i baka. Odgajana sam da uvijek imam “svoje ja”, ali da ne tjeram svoj inat jer to ne završi dobro. Uvijek sam se držala toga i odvajala se od drugih jer su svi drugi bili isti. Oduvijek sam bila osoba koja nije marila za mišljenja drugih jer mi je baka uvijek govorila da se od tuđih jezika ne živi. Tijekom odrastanja sve moje prijateljice često su mijenjale svoj stil zbog raznih pjevača i poznatih osoba dok sam ja ostajala vjerna ružičastim haljinicama i igrala se Barbie lutkama. Ne znam jesu li one počele prerano odrastati ili sam se ja jednostavno bojala prebrzo napustiti djetinjstvo. Čak i onda kad sam se počela ponašati u skladu sa svojim godinama, u skladu sa svojim vršnjacima, i dalje sam bila drukčija. Dok su djevojke “glumile” stidljive djevojčice po školskim hodnicima i trudile se privući pozornost dečki u školi sa sigurne udaljenosti, ja sam radije provodila vrijeme s njima: “naganjavala” se i “zezala” s tim istim dečkima. Muško društvo uvijek mi je više odgovaralo od društva djevojaka iz moje škole. I dandanas ću prije izaći u grad s muškom ekipom (nego što ću sjediti na kavi s prijateljicama i glumiti mirnu i finu djevojku) jer s dečkima se osjećam da mogu biti potpuno svoja: tjerati inat, svađati se, udarati se...

Nikada nisam bila mirno dijete; u sve loše što bi se dogodilo u školi ili naselju bila sam i ja upletena, to jest bila sam s onima koji su to izazvali. Svi su mi govorili da sam upala u “krivo” društvo, da s me “pokvarili”, a nisu imali pojma da se samo s njima osjećam u potpunosti svoja, bez glume i pokušaja da budem ono što nisam. Smatrali su me čudakinjom, bolesnom osobom, čak sam nekoliko puta završila i na razgovoru kod školske psihologinje iako me niti ona nije razumjela. Draže mi je bilo biti svoja i upadati u problem nego biti kao drugi, a ne osjećati se dobro. Zbog komentara drugih o mojem ponašanju bila sam upala u manju emotivnu krizu, nazovimo je tako, te sam postala još gora. Pričala sam s majkom o tome i rekla mi je da ignoriram sve, da ako se dobro osjećam u svojoj koži, da se nemam razloga brinuti jer je to jedino mjesto u kojem moram živjeti. I tada sam shvatila da biti drukčiji nije mana, nego dar. Oni su se meni smijali što sam drukčija, a ja sam se njima smijala jer su svi isti!

Ime i prezime učenice: Kristina Brezonjić

Razred: 3.

Mentor: Martina Lemaić, prof.

Obrtnička škola Slavonski Brod

“Od djetinjstva ja ne bjeħ kao drugi...”

Od djetinjstva sam se počela razlikovati od drugih. Dok su se druge djevojčice igrale lutkama, ja sam autićima i traktorima. Nisam vidjela ništa primamljivo u lutkama. Autići su mi bili zanimljiviji jer sam se s njima mogla igrati i u pijesku i na cesti. Kao dijete bila sam vrlo tvrdoglava i nisam željela biti žensko. Valjda zato što sam odrastala okružena braćom. I danas su mi zanimljiviji “muški” poslovi i sportovi. Jednostavno, osjećam se ispunjeno dok igram nogomet ili rata s braćom. Često su me zbog toga znali nazivati “muškarom”, samo zato jer nisam željela biti u društvu u kojem se svi igraju Barbie lutkama.

Što je drugima bila odvratno, meni je bilo fora, ili čak slatko na neki način. Roditelji su bili uvjereni da ću vremenom postati drukčija ili će mi to dosaditi, ali prevarili su se.

Dok drugi o svojoj boli i problemima pričaju, ja to zadržavam u sebi i ponašam se kao da je sve bajno, da nemam problema niti osjećam bol. Većina za mene misli da mi je “super” i nerijetko se iznenade kad saznaju s kakvim se sve problemima suočavam i kako je meni ponekad mnogo gore nego njima.

Druge su djevojčice plakale kada ih netko uvrijedi ili udari, a ja bih uzvratila i samo se osmjehnula jer znala sam da plakanjem neću ništa postići. Danas sve moje vršnjakinje pate i plaću zbog dečki, ali meni nikad nije bilo razumljivo zašto prolijevati suze za nekim tko je samo u prolazu.

Volim slušati mirne pjesme jer me one potiču na razmišljanje. Umjesto da tražim savjete od drugih, ja odšetam negdje u prirodu i tamo pronalazim odgovore na sva pitanja koja me muče.

Zahvalna sam Bogu što sam drukčija i što nisam kao svi ostali. Ne namjeravam se mijenjati ni zbog koga. Tko me voli, voli me upravo takvu kakva sam; ne želim glumiti nekoga tko nikad nisam bila niti ću ikada biti.

Ime i prezime: Tea Stojanac

Razred: 4.

Mentor: Katica Mihaljević, prof.

Škola: Ekonomsko-birotehnička škola Slavonski Brod

„Od početka ja ne bjeH kao drugi...“ (E.A.Poe)

Dragi slušateljju, htjela bih Ti nešto reći i, barem jedanput za promjenu, slušaj me. Godinama pokušavam nekom nešto reći, objasniti, pomoći i uvijek se potrefi da me taj Netko uopće ne sluša. Nemoj biti u nekom svom svijetu dok razgovaramo, nemoj razmišljati kako ćeš ići u šoping ili kako ćeš sutra napisati test. Nemoj me ignorirati. Ne pravi se da me slušaš. Ne lutaj okolo. Pokušavam Ti reći da sam od djetinjstva drugačija od drugih, da sam SVOJA.

Pokušavam Te uvući u svoj svijet... Odgajana sam kao 90% ostale djece. Mislim da nikad neću osjetiti taj odgoj. Uče nas da je dobro biti pokoran, imati strahopoštovanje prema roditeljima, profesorima, šefovima. Odupirala sam se i još uvijek se odupirem takvom učenju i obvezama koje svakodnevno moram ispunjavati. Svaki dan moram ustajati u pet ujutro kako bih stigla u školu. Moram ići u školu i tamo slušati ono što mi se i ne sluša. Moram slušati dok se ne osamostalim. Bez škole si nitko i ništa, tako bar kažu stariji. E, pa nisam nitko i ništa. To je samo još jedna glupa predrasuda koja je ljudima usađena u mozak. Ako nemaš škole, odmah Te osuđuju kao siromaha, bijednika i jadnika. Iskreno, radije bih bila bijedni siromah koji ima slobodu nego cijeloga života slušala naredbe što trebam raditi i kuda trebam ići. Odgajaju nas, uče i, na kraju, manipuliraju našim životima, a mi to dopuštamo bez prigovora. Hmmm, nismo baš tako pametni...

Pokušavam Ti izraziti svoj pogled na ljude, život i svijet. Svijet je divno mjesto za novi početak, za uspostavljanje balansa, za još jednu šansu. Svijet nam je dan kao bezuvjetan dar, kao i naša slatka sloboda. Mi to nismo znali iskoristiti. Svijet smo pretvorili u pozornicu na kojoj se glumi, laže, vara, podsmjehuje, ali i raduje. Postoje ljudi koji su istinski dobri i koji ne glume, ali mi ih često ne prepoznajemo. Zar ne? Naš život u 21. stoljeću je velika pozornica na kojoj svaki pojedinac pred cijelim svijetom zapravo živi tuđi život. Naša sloboda je ograničena. Neke stvari koje MI želimo raditi nisu dopuštene. Ne živimo svoj život jer našim željama upravlja netko drugi, netko tko ih je zabranio...

Ne prihvaćam sve *zdravo za gotovo*. Danima i danima, opet i opet, razmišljam o ustaljenim društvenim normama, odgoju, obrazovanju, slobodi... I nikako da dođem do nekog zaključka. Barem ne pametnog. Raditi jednu te istu stvar i očekivati drugačiji rezultat?! To je definicija ludila! Zar ne? Heh, možda i jesam luda. Luda i umorna od ovog svijeta, od ljudi, od svega.

Ma ljudi su krivi za sve što im se danas događa. Ratovi, krize, globalno zatopljenje, sve su to posljedice ljudske pohlepe... Nisam kriva ja, Ti... Trebamo li svi ispaštati i biti kažnjeni zbog glupe borbe onih na vrhu?

Ljudi kažu: Radi na sebi! Uoči promjenu na sebi i već si učinio svijet boljim mjestom. Uff, sviđa mi se ova ideja i već se osjećam bolje... Počela sam raditi na sebi i zadovoljna sam što napredujem. A Ti? Ne glumi! Živi svoj život. Bez maske. *Budi svoj!* Na Tebi je da učiniš ono što Te čini sretnim. Osjetiš li promjenu na sebi, znaj da si učinio svijet boljim.

I što još reći na kraju ovoga početka? Bez obzira na sve, život je itekako dobar! Ovisi koliko se trudiš!? Ja volim svoj život i ljude koji ga ispunjavaju!

Likovni radovi

Rad osvojio 1. mjesto

Rad osvojio 2. mjesto

Rad osvojio 3. mjesto

Nikolina Kuzvid, OŠ „Dragotin Talijanovik“

Karla Šebec, OŠ „Dragotin Talijanovik“

Ana Ilaković, OŠ „Dragutin Tadijanović“

Fotografski radovi

Rad osvojio 1. mjesto

Ime i prezime: Tea Stojanac

Razred: 4.

Škola: Ekonomsko-birotehnička škola Slavonski Brod

„Slobodna kao ptica“

Rad osvojio 2. mjesto

Ime i prezime: Antonio Imrešković

Mentor: Marta Živatović, prof.

Škola: Industrijsko-obrtnička škola Slavonski Brod

„Portret 4“

Ime i prezime: Tea Stojanac

Razred: 4.

Mentor: Katica Mihaljević, prof.

Škola: Ekonomsko-birotehnička škola Slavonski Brod

Ime i prezime: Antonio Imrešković

Mentor: Marta Živatović, prof.

Škola: Industrijsko-obrtnička škola Slavonski Brod

